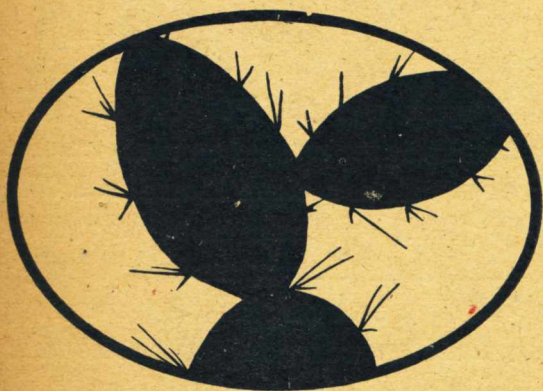

SUCCULENTA

Nederlandse Vereniging van Liefhebbers
van Cactussen en andere Vetplanten

Nummer 5

September–October 1947

Redactie-adres:

A. J. A. Uitewaal, Alex. Boersstraat 25 huis, Amsterdam

Secretariaat:

Mevr. J. Grullemans—van Berghem, Hereweg 19, Lisse

Gelukkig

kunnen wij U weer volop helpen aan

POKON

in de oude, U bekende, kwaliteit

U weet wel dat POKON de hoogste kwaliteit ter wereld en niet alleen dat, doch ook een eigen klasse is. POKON is geheel oplosbaar en bevat voedingsstoffen in een bijzondere vorm, die dadelijk door de planten worden opgenomen en waardoor iedere mislukking of beschadiging is uitgesloten.

Cactussen en andere Vetplanten

houden van Pokon; ook andere planten en afgesneden bloemen

Heeft U het voor Uw planten over om ook met POKON thuis te komen als U om POKON uitgaat? Door de hoge kwaliteit heeft U zo weinig nodig, dat ze in gebruik ook nog het goedkoopst is.

Het bemesten met POKON is zo gemakkelijk. U doet een theelepel vol (dat is met een kop erop - een grote of kleine kop op een theelepel maakt in gewicht niets uit dus dat is altijd goed) in een kan, ketel of door een trechter in een fles. U vult deze met lauw water en als deze vol is, is de Pokon reeds opgelost. Dit is gemakkelijk!

Als U plantenvoedsel gaat halen vraagt U dan niet naar Kunstmest doch naar POKON.

SUCCULENTA

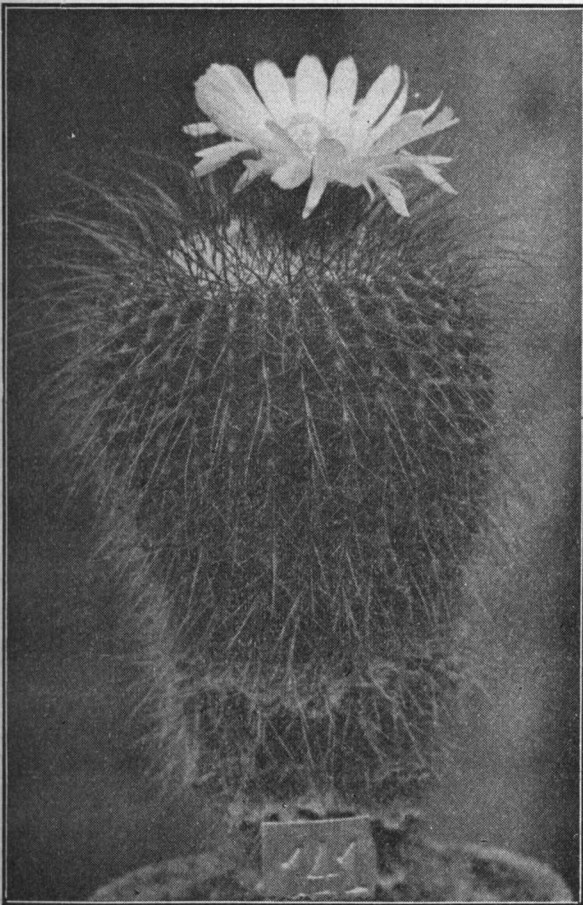
Nummer 5

1947

Sept. - Oct.

Eriocactus Bckbg. (Notocactus)

door A. F. H. Buining

Notoc. Schumannianus v. nigrispinus. (foto v. Hoorn)

De beschrijving van dit geslacht luidt:

Aanvankelijk kogelvormig, later min of meer zuilvormig, onderaan omgebogen, eenhoofdig (*Schumannianus*) of onderaan veel spruiten vormend (*Leninghausii*), in de top veel wolontwikkeling; de losgebouwde bloem heeft een tamelijk korte bloembuis en een gele stamper; vrucht een wollige, gevulde, niet in de lengte groeiende bes.

Type: *Echinocactus Schumannianus* Nic. De korte beschrijving van deze groep door Fric en Kreuzinger, als *Cephalioideae* is in het eerste artikel reeds aangehaald.

Tot dit geslacht behoren thans de volgende soorten:

Echinocactus Schumannianus Nicolai in Monatschrift für Kakteenkunde III, 1893, pag. 175. Plant eerst kogelvormig, later zuilvormig en dan ombuigend en over de grond kruipend; doorsnede tot 12 cm; in de top sterke wolontwikkeling (pseudocephalium?) en door tot 2,5 cm lange, borstelige, vosrode doorns omgeven. Ribben tot 30, door scherpe groeven gescheiden, onge-

veer 5 mm hoog. Areolen 6—8 mm van elkaar, 2 mm in doorsnede. Doorns 4—7, borstelachtig, onregelmatig gebogen; de onderste langste tot 5 cm lengte, eerst vosrood, later grijs, bruin tot zwart; de doorns vallen gemakkelijk af. Bloemen rond de top, lang 4,5 cm; in de schubjes van het vruchtbeginsel groeien wol en borstelige doorns. Bloembladen smal spatelvormig, stomp, geel en iets getand. Meeldraden en helmknopjes geel. Stamper met 12—14 gele, teruggebogen stempels. Bes lichtgeel tot lichtrood, met wat borstelige doorntjes en wol bekleed, vleezig. Zaad 1 mm lang, zeer veel in een vrucht, mutsvormig, bruin, uiterst fijn gestippeld.

De variëteit *nigrispinus*, door K. Schumann als soort beschreven in Mon. f. Kakt.kunde, 1899, pag. 45, wijkt af door de mat ziilverachtige bedoorning in de top, de 20 ribben, de 9—10 doorns, de lengte der bloem (3,5 cm) en de kanariegele kleur daarvan, het zwarte zaad met de overlangse korrelige stippels.

Echinocactus Grossei K. Sch. in Monatschrift für Kakteenkunde IX (1899) pag. 44/45 met afbeelding.

De typische verschillen met *Schumannianus* zijn:

Plant tot 1,70 m lang. Ribben 16, stomper. Doorns bijna altijd 4, (zeer zelden een kleine bijdoorn), als een rechtopstaand kruis geplaatst, uiteengespreid; de onderste (langste) tot 4 cm lang, bijna alle meer of minder gebogen, ze breken zeer gemakkelijk, zodat slechts doorns aan de top overblijven; de kleur is eerst roodachtig geel tot bruin, met iets donkerder ringetjes, later worden ze hoornkleurig en grijs. Tot 20 bloemen rond de top, lengte 4 cm. Bloembladen ongeveer spatelvormig, warm citroengeel. Stamper met 12—14 gele stempels. Bes eivormig, met dichte wol en doorns, 2,5 cm lang en bijna 2 cm breed. Zaden hoog mutsvormig, niet geheel 1 mm lang, zuiver zwart en overlangs korrelig gestippeld.

Over de vindplaatsen der genoemde soorten schrijft de heer Grosse in 1899 het volgende:

Tussen de beide plaatsjes Carepe-gua en Aca-ay, verheft zich van het Westen naar het Oosten een fraai beboste berg op een hoogte van 160-220 meter (Paraguay). Een bebost dal scheidt de berg in twee massa's, die uit granietblokken bestaan. Op deze rotsachtige massa's groeit *Echinocactus Grossei* in grote hoeveelheden. Zij is echter zeer moeilijk, bijna met levensgevaar, te bereiken. Ook groeit daar de geel-rood bloeiende *Cereus Baumannii*. Vanwege de grote hitte zijn de cactussen daar meestal bruin gekleurd.

Echinocactus nigrispinus K. Sch. heeft gewoonlijk zeer weinig wortels; zij groeit alleen op termietenhopen in een zandsteenomgeving en wel groepsgewijs, echter op een zeer beperkt gebied. De laatste soort van deze groep, de geelbedoornde *Ects. Schumannianus* Nic, groeit zowel op graniet- als zandsteenrotsen en wel in de diepe spleten. Ook deze heeft de *Cereus*-achtige groei van *Ects. Grossei* en maakt zijscheuten, zodra zij aan de hoofdstam beschadigd wordt. Deze zijscheuten blijven dan meer kogelvormig. Tot zover de heer Grosse.

Ook deze planten kunnen voor een snellere en fraaie ontwikkeling beter geënt gekweekt worden.

Revisie van de nomenclatuur der genera *Haworthia* en *Apicra*

door A. J. A. Uitewaal.

Nog is het werk van A. Berger [in Engler, Pflanzenreich IV. 38, III. 11 (1908)] het standaardwerk der *Alloinae*, waarvan de meest bekende geslachten zijn *Aloe*, *Gasteria*, *Haworthia* en *Apicra*. Nieuwe bewerkingen van de geslachten *Aloe* en *Haworthia*, die sindsdien sterk in soortental zijn toegenomen, zullen ongetwijfeld niet lang meer op zich laten wachten. De nu geldende nomenclatuurregels, de voortgeschreden kennis van deze planten, de herontdekking van de publicatie van Duval, alsmede sommige onjuistheden hebben enige wijzigingen in de naamgeving noodzakelijk gemaakt. Enkele soorten moesten, wegens prioriteitsredenen van een andere naam worden voorzien, andere dragen een verkeerde auteursnaam, terwijl ook enkele onjuiste combinaties moeten worden gecorrigeerd. Het valt ons, liefhebbers, weliswaar soms moeilijk van oude, vertrouwde namen afstand te moeten doen, maar we hebben nu eenmaal voorgeschreven regels in acht te nemen.

Voor hetgeen de geslachten *Haworthia* en *Apicra* betreft zijn deze wijzigingen in zover ze het werk van Berger betreffen, hieronder achtereenvolgens opgesomd; de nummers vóór de plantennamen en de tussen [] geplaatste namen corresponderen met die uit dit werk. Vóór plaatsten wij de verbeterde naam, daarachter de naam van soort of variëteit zoals deze in Berger voorkomt en daarna slechts die synoniemen, die ter verduidelijking van de wijziging noodzakelijk waren. Van het geven van de volledige synonimie hebben we, wegens ruimtegebrek, afgezien. Wij verwijzen daarvoor, behalve naar het werk van Berger, ook naar v. Poellnitz in Fedde's Repert. XLIII (1938) 98—109 en XLIV (1938) 200—241.

Dank ben ik vooral verschuldigd aan de Heren W. T. Stearn, bibliothecaris aan de Royal Horticultural Society (Eng.) en Dr J. Lanjouw van het Botanisch Museum en Herbarium van de Rijksuniversiteit te Utrecht, die mij in sommige gecompliceerde gevallen waardevolle hulp verleenden.

Haworthia Duval (1809); syn. *Apicra Willd.* (1811) 271.

11 *Haw. Reinwardtii* (SD) Haw. (1821) 53. [*H. Reinwardtii* Haw. (1821) 53]; *Aloe Reinwardti* Salm, Observ. (1821) 37.

Hoewel de publicaties van *Haworth* en *Salm-Dyck* uit hetzelfde jaar dateren, is uit de geschiedenis van deze soort duidelijk op te maken, dat Salm, op aandringen van v. Marum, deze soort het eerst haar naam gegeven heeft. (Zie Uitewaal in *Cact. e. Vetpl.* (1936) 198; *Succulenta* (1937) 20, en *Cact. Journ.* (1947) 17.

16 [*H. margaritifera* (L) Haw. (1819) 55].

— var. *minor* (Ait.) Uitew. trans. nov. [— var. 2 *erecta* (Haw. Bak. l.c.); *Aloe margaritifera* var. *minor* Ait., Hort. Kew. ed. I (1789) 468 (et var. *media* Ait. l.c., ex Bot. Mag. sub t. 1360); Haw. (1804) 11; *Haworthia minor* Duval (1809) 7; *Haworthia erecta* Haw. (1821) 55.

— var. *minor* (Ait.) Uitew. trans. nov. [— var. 2 *erecta* (Haw. Bak. l.c.); *Aloe Aloe margaritifera* var. *minima* Ait., Hort. Kew. ed. I (1789) 468; Haw. (1804) 11; *Haworthia minima* Duval (1809) 7; *Apicra granata* Willd. (1811) 269.

— — subvar. *laetevirens* (Salm) Uitew. comb. nov.

— — subvar. *polyphylla* (Haw.) Uitew. comb. nov. [— subvar. 2. *minor* Salm Hort. Dyck. (1834) 322]; *Haworthia granata* var. *polyphylla* Haw. (1821) 203; *Aloe granata* var. *minor* Salm, Hort. Dyck. 12 et 322.

— var. *maxima* (Haw.) Uitew. trans. nov. [— var. 4. *semimargaritifera* (Salm) Bak. l.c.]; *Aloe margaritifera* var. *maxima* Haw. (1804) 11; *Haworthia maxima* Duval (1809) 7; *Aloe semimargaritifera* Salm, Cat. Rais. (1817) 6.

— — subvar. 1. *maxima* Haw. (1819) 54] moet vervallen daar ze als synoniem tot de variëteit zelf behoort.

— — subvar. *major* (Salm) Uitew. comb. nov. [— subvar. 2. *major* Haw. (1819) 54]; *Aloe semimargaritifera* var. *major* Salm, Cat. rais. (1817) 6.

— — subvar. *multi-perlata* (Haw.) Uitew. comb. nov. [— subvar. 3. *multi-papillosa* Salm, Cat. rais. (1817) 6]; *Haw. semimargaritifera* var. *multi-perlata* Haw. (1819) 54; *Aloe semimargaritifera* var. *multi-pavillosa* Salm, Hort. Dyck (1834) 12 et 320.

Hoewel de bovengenoemde combinaties van soort- en variëteitsnamen niet helemaal nieuw zijn, had overplaatsing van *Aloe* in het geslacht *Haworthia* nog niet plaats gevonden. Wij hadden v. Poellnitz er al eerder op attent gemaakt, dat sommige namen van de subvariëteiten geheel gewijzigd dienden te worden, waarop deze reeds in Fedde's Repert. zijn gecorrigeerd.

De hier niet in zijn geheel aangehaalde, zeer ingewikkelde en uitgebreide synoniemie van de variëteiten en subvariëteiten van *Haw. margaritifera* (die ongeveer 2 bladzijden zouden beslaan!) is er het bewijs van, hoe gemakkelijk verwarring kon ontstaan. Hierdoor is het dan ook mogelijk geweest, dat een vorm als var. *erecta* een plant betreft, die van alle de méést wijd uiteenstaande bladeren bezit! Naar alle waarschijnlijkheid berusten de beschrijvingen van de meeste van deze vormen op cultuurexemplaren.

26 *Haw. marginata* (Lam.) Stearn in Cact. Journ. 7 (1938) 39. [*Haw. albicans* Haw. (1812) 91]; *Aloe marginata* Lamarck, Encycl. I (1783) 89; *Aloe albicans* Haw. (1804) 8.

29 [*H. tessellata* Haw.; de juiste schrijfwijze is met dubbel-l.]

34 *Haw. retusa* (L) Duval (1809) 7. [*H. retusa* (L) Haw. (1812) 95]; *Aloe retusa* Linn. Sp. plant (1753) 322; Haw. (1804) 9; *Haworthia retusa* Duval (1809) 7.

36 *Haw. cymbiformis* (Haw.) Duval (1809) 7. [*H. cymbiformis* Haw. (1812) 93]; *Aloe cymbiformis* Haw. (1804) 8; *Haworthia cymbiformis* Duval (1809) 7.

40 en 42 [*H. altilinea* Haw. in Phil. Mag. (1824) 301, en *H. denticulata* Haw. (1821) 58].

Indien men deze soorten als vormen van een nauw-verwante groep van vormen wil beschouwen (zoals door v. Poellnitz gedaan is), waartoe ook *Haw. mucronata* (Haw.) 1819 en *Haw. limpida* (Haw.) 1819 behoren, is het wegens prioriteitsredenen niet toegestaan ze als variëteiten van *Haw. altilinea* te beschrijven, daar deze de laatst gepubliceerde vorm is (1824!), doch als variëteiten van *Haw. mucronata*, dewelke prioriteitsrechten heeft (pagina prioriteit!). Voor de genoemde vormen ontstaan derhalve de volgende combinaties: *Haw. mucronata* var. *limpida* (Haw.) Uitew.; *Haw. mucronata* var. *denticulata* (Haw.) Uitew. en *Haw. mucronata* var. *altilinea* (Haw.) Uitew. in „Cact. en Vetpl.” pp. 25—26. Niettemin zouden wij echter persoonlijk, om verschillende redenen, deze vormen voorlopig liefst nog als afzonderlijke soorten willen zien!

46 *Haw. bilineata* var. *affinis* (Bak.) Poelln. in Fedde 44 (1938) 235. [*H. affinis* Bak. (1880) 213].

47 *Haw. pilifera* var. *columnaris* (Bak.) Poelln. in Fedde 44 (1938) 236. [*H. columnaris* Bak. (1880) 45].

53 *Haw. herbacea* (Mill.) Stearn in Cact. Journ. 7 (1938) 40. [*H. atrovirens* (DC) Haw. (1821) 57]; *Aloe herbacea* Miller, Gard. Dict. ed. 8 (1768) no. 18; *Aloe atrovirens* De Candolle, Plant. gras. (1799) t. 51.

56 *Haw. arachnoidea* (L) Duval (1809) 7. [*H. arachnoides* (Ait.) Haw. (1812) 96]; *Aloe pumila* var. *arachnoidea* Linn. Spec. pl. (1753) 322; *Aloe arachnoides* Aiton in Hort. Kew. (1789) 467; Haw. (1804) 10; *Haworthia arachnoidea* Duval (1809) 7.

Deze is als de type-soort voor dit geslacht gekozen. (Species lectotypica).

57 *Haw. setata* (Haw.) var. *xiphiophylla* (Bak.) Poelln. in Fedde 44 (1938) 225. [*H. xiphiophylla* Bak. in Th. Dyer, Fl. capens. VI (1896) 354].

59 *Haw. translucens* Haw. (1819) 52. [*H. pellucens* Haw. (1812) 96]; *Aloe translucens* Haw. (1804) 96; *Haw. pellucens* Haw. (1812) ex errore.

Astroloba Uitew. gen. nov.

(*Apicra* Haw. 1819, non *Apicra* Willd. 1811)

Het genus *Apicra* door Willdenow opgesteld, is synoniem met *Haworthia* van Duval (1809), dus wegens prioriteitsredenen onwettig. (Zie Uitewaal in Cact. en Vetpl. 1936, p. 90 en in Succulenta 1937, p. 122). *Haworthia* in 1819 zag zeer juist in, dat een deel van dit geslacht, n.l. de soorten met een regelmatige bloemzoom als afzonderlijk genus moest worden afgesplitst, maar gebruikte helaas opnieuw de naam *Apicra*. Volgens Art. 61 van de botanische nomenclatuurregels is *Apicra* Haw. een later homoniem van *Apicra* Willd. en dus onwettig. Het genus *Apicra* Haw. heeft dus nog geen geldige naam.

Aanvankelijk verenigden wij ons met een voorstel van de heer Stearn om de naam *Apicra* Haw. op de lijst van Generica Conservanda te laten plaatsen. Ook dan zijn er echter verscheidene wijzigingen nodig in de auteursnamen. Wij hebben ook overwogen een nieuw voorstel in te dienen om niet *Apicra* Haw. 1819, maar *Apicra* Willd. 1811, sensu Haw. als nomen conservandum voor te stellen, daar dat althans nogmaals een wijziging van auteursnamen (dus uitgebreider synonymie) voorkomen zou. Toch biedt ook dit geen volkomen bevredigende oplossing; de bestaande verwarring in de naamgeving van dit geslacht zal, met behoud van de naam *Apicra*, weinig of niet worden opgeheven. Zo zou bijv. de eerstbeschreven soort van dit geslacht (*Aloe spiralis* L.) niet langer *spiralis* kunnen heten, althans zou het moeilijk zijn het behoud van die naam onaanvechtbaar te maken. Bovendien zou er toch nog steeds de verwarring blijven van verschillende genera *Apicra* met een wisselende geslachtsomgrenzing, waarmee de literatuur nu eenmaal belast is. Wij hebben daarom de eenvoudigste en o.i. beste oplossing gekozen, die bovendien geheel in overeenstemming is met de nomenclatuurregels, n.l. het genus *Apicra* Haw. opnieuw te beschrijven met een nieuwe naam; Dr Lanjouw meent ook dat dit de beste oplossing is. Wij kozen de naam *Astroloba* (van Gr. astron = ster en lobos = lob), welke betrekking heeft op de min of meer stervormig uiteengespreide slippen of lobben van de kroon.

Astroloba Uitew. gen. nov. — *Plantae succulentae, caulescens, Haworthiae affinis. Flores parvi, erecti. Perigonium tubulosum obclavato — vel subovoideo — cylindraceum, tubus persaepe rectus sub limbo paullo constrictus, segmenta cohaerentia vel connata, apice breviter regulariter vel subregulariter stellatim patula vel revoluta. Filamenta inclusa. Ovarium et capsula rotundata.*

Typus: *Astroloba pentagona* (Haw.) Uitew. syn. *Aloe pentagona* Haw. (1804).

1. *Astr. aspera* (Haw.) Uitew. trans. nov.; *Aloe aspera* Haw. (1804) 6; [*Ap. aspera* (Haw.) Willd. (1811) 274].

— var. *major* (Haw.) Uitew. trans. nov.; *Ap. aspera* var. *major* Haw. (1819) 63.

2. *Astr. bullulata* (Jacq.) Uitew. trans. nov.; *Aloe bullulata* Jacq. Fragm. (1800—09) t. 109; [*Ap. bullulata* (Jacq.) Willd. (1811) 273].

3. *Astr. Skinneri* (Berger) Uitew. trans. nov.; [*Ap. Skinneri*, Berger (1908)].

4. *Astr. bicarinata* (Haw.) Uitew. trans. nov.; [*Ap. bicarinata* Haw. (1821)].

5. *Astr. spiralis* (L) Uitew. trans. nov.; *Aloe spiralis* Linn. Spec. plant. (1753) 322; [*Ap. spiralis* (L) Bak. (1880) 217]; *Aloe imbricata* Haw. (1804); *Ap. spiralis* (L) Willd. (1811) p. p. min.

Deze vormde wel een der meest gecompliceerde kwesties, indien men de geslachtsnaam *Apicra* had willen behouden. De enige soort, die op deze naam aanspraak kan maken, is de plant die door Linnæus werd beschreven, met als voornaamste kenmerk een knobbelige, ruwe bloembuis. (Maar al te vaak wordt de naam *spiralis* bij ons misbruikt!)

Daarna beschreef H a w o r t h (1804) onder de naam *Aloe spiralis* een plant, die door S a l m-Dyck (in 1817) als variëteit bij *Aloe pentagona* zou worden ondergebracht en die door W i l l d e n o w (1811) *Apicra spiralis* genoemd werd. Deze *Ap. spiralis* (Haw.) Willd. p.p. maj. beruiste dus op een ander plantentype dan waaraan Linnaeus oorspronkelijk deze soortsaanduiding had gegeven. *Aloe spiralis* Haw. is dus een later homoniem van *Aloe spiralis* Linn., maar ook is *Apicra spiralis* (L.) Bak. (1880) een later homoniem van *Apicra spiralis* (Haw.) Willd. (1811)!! Hetgeen deze kwestie nóg gecompliceerder maakt is, dat het genus *Apicra* van Willdenow onwettig is. Dit alles zou ten gevolge hebben, dat voor de met name! meest bekende soort (maar de zeldzaamste in onze collecties, want ik heb ze tot nu toe slechts éénmaal gezien) een andere naam gekozen zou moeten worden. Wij hechten er veel waarde aan, door wijziging van de genusnaam, de soortsaanduiding *spiralis* te hebben behouden.

6. **Astr. pentagona** (Haw.) Uitew. trans. nov.; *Aloe pentagona* Haw. (1804) 7; [*Ap. pentagona* (Haw.) Willd. (1811) 273].

— var. **spiralis** (Salm) Uitew. comb. nov.; *Aloe spiralis* Haw. (1804) 7; [*Ap. pentagona* (Haw.) Willd. var. *Willdenowii* Bak. l.c.]; *Aloe pentagona* var. *spiralis* Salm Cat. rais. (1817) 10; *Apicra spiralis* Willd. (1811) 273 p.p. maj.

— var. **spirella** (Haw.) Uitew. trans. nov.; *Haw. spirella* Haw. (1812) 97; [*Ap. pentagona* (Haw.) Willd. var. *spirella* (Haw.) Bak. l.c.]

— var. **torulosa** (Haw.) Uitew. trans. nov.; *Ap. pentagona* var. *torulosa* Haw. (1821) additamenta quedam 201; *Aloe spirella* var. *quinquangularis* Salm, Monogr. (1837) § 1, fig. 3 var.

7. **Astr. congesta** (Salm) Uitew. trans. nov.; *Aloe congesta* Salm-Dyck in Monogr. gen. Al. (1854) § 2 fig. 1; [*Ap. congesta* (Salm) Bak. (1880) 218]; *Ap. turgida* Bak. in Journ. of Bot. (1889) 44.

Er is geen twijfel aan dat Baker's *Ap. turgida* en *Aloe congesta* Salm elkander zó nauw verwant zijn, dat we niet van afzonderlijke soorten mogen spreken; de door Salm-Dyck beschreven plant is niet meer dan een forser, weelderiger gegroeid exemplaar. v. P o e l l n i t z, wiens oordeel wij hierover vroegen, schreef: „*Ap. congesta* is nur eine Mastform der *Ap. turgida*.” De bladeren nòch de bloemen (vrij brede bloemzoom) vertonen dan ook kenmerkende verschillen. *Ap. deltoidea* (Hook. f.) Bak. is eveneens een nauw verwante vorm, waarvan de bladeren echter boven elkaar in 5 vertikale rijen zijn geplaatst, die soms ook wel een weinig draaien of verspringen. De afbeelding van de type plant in Bot. Mag. t. 6071 laat een plant zien, waarvan de bladeren van de hoofdstam in 5 rechte rijen zijn geplaatst, maar welke zijspruit duidelijk gedraaide rijen vertoont. De var. *intermedia* Berger is slechts een kleinere, weinig afwijkende vorm van deze laatste.

8. **Astr. deltoidea** (Hook. f.) Uitew. trans. nov.; *Aloe deltoidea* Hook. f. in Bot. Mag. (1873) t. 6071; [*Ap. deltoidea* (Hook. f.) Bak. (1880) 217].

— var. **intermedia** (Berg.) Uitew. trans. nov.; [*Ap. deltoidea* var. *intermedia* Berger (1908) 120].

9. **Astr. foliolosa** (Haw.) Uitew. trans. nov.; *Aloe foliosa* Haw. (1804) 7; [*Ap. foliolosa* (Haw.) Willd. (1811) 274].

10. **Astr. egregia** (Poelln.) Uitew. trans. nov.; *Apicra egregia* Poellnitz in Fedde Repert. 28 (1930) 100.

* * *

Gebruikte afkortingen:

Haw. (1804) = H a w o r t h, A. H. in Transact of the Linnean Soc., Vol. VII (1804). „*A new Arrangement of the Genus Aloe.....* etc.”

Duval (1809) = D u v a l, H. A. „*Plantae succulentae, in Horto Alenconio*”. 1809. Een facsimile met een inleiding door W i l l i a m T. S t e a r n in The Cactus Journal, orgaan van de Cactus and Succulent Society of Great Britain.

Willd. (1811) = W i l l d e n o w, C. L. in Gesellsch. naturf. Freunde, Berl. Magaz. V, 1811. „*Bemerkungen über die Gattung Aloe*”.

Haw. (1812) = H a w o r t h, A. H. „*Synopsis plantarum succulentarum.....* etc.” 1812.

Haw. (1819) = H a w o r t h, A. H. „*Supplementum plantarum succulentarum...* etc.” 1819

Haw. (1821) = H a w o r t h, A. H. „*Revisiones plantarum succulentarum*”. 1821.

Bak. (1880) = B a k e r, J. G. in Journal of the Linnean Soc., Vol. XVIII. 1880.

„Nuttige wenken” voor September en October

door G. D. Duursma

Na Augustus begint de luchtgesteldheid geleidelijk te veranderen. De dagen korten, hoewel het zonnige weer vaak nog de overhand heeft. Voorlopig kunnen de grootste en sterkste planten nog buiten blijven, terwijl de kleinere, die in bakken staan, bij zonnige dagen ook nog zoveel mogelijk van de buitenlucht moeten genieten. Komt er nog een droge periode, dan mag zelfs des nachts het glas van de bakken blijven. We krijgen dan namelijk veelal nachten met sterke dauwvorming, wat een heilzame invloed heeft. Overigens komt nu de tijd, dat we de planten langzaam op de winterrust gaan voorbereiden, d.w.z. ze moeten worden afgehard. Uiterlijke groei, zich kenmerkend door jonge scheutvorming, is nu niet meer nodig; we moeten nu ons best doen de planten innerlijk krachtig te maken, waardoor het weerstandsvermogen verhoogd wordt. Daarom geven we van nu af geen bemesting meer en evenmin een hoge dagtemperatuur. Derhalve op zonnige dagen veel luchten en iets minder gieten. Hoewel het in de zomer geen kwaad kan de planten af en toe eens flink te besproeien, over het algemeen zijn we een voorstander van het individueel bevochtigen, d.w.z. we geven zoveel mogelijk elke pot het voor de plant benodigde water. Vooral met rozetvormige planten, zoals *Haworthia's* en *Echeveria's* moet men thans voorzichtig zijn; het water mag niet tussen de rozetbladeren blijven staan, want dan wordt het gevaar voor wegrotten groot. Saprijke planten zoals *Stapelia's* en ultra-succulenten vragen bijzondere opmerkzaamheid wat het watergeven betreft. Ze moeten ten allen tijde, doch nu vooral, het volle intense licht hebben en niet meer dan matige bevochtiging. Heeft men er gelegenheid voor dan zette men deze soorten op een plank, zo dicht mogelijk bij het glas. Zulks ook in verband met de nog komende bloei van verschillende soorten welke bloeitijd in de nazomer en herfst valt. Wij denken b.v. aan *Stapelia's* en haar verwanten, zoals *Huernia*, *Duvalia* en *Caralluma*, doch ook aan Mesemsoorten als *Faucaria*; verder de tot de *Compositae* behorende geslachten *Kleinia* en *Senecio*.

Bemerken we aan enkele planten rottende bladeren of stengels, dan snijden we deze weg. Vooral bij vochtig, donker weer of in een te gesloten kas willen de planten vaak gaan „smeulen”, wat in de winter funeste gevolgen kan hebben. Een ruime stand, zodat de planten elkaar onderling niet raken, is een eerste vereiste. Blijken zoddvormige planten geheel over de potrand heen gegroeid te zijn, dan verdient het aanbeveling deze wat groter pot te geven, waarbij we de wortelkluit zoveel mogelijk onbeschadigd laten. De ruimte tussen de wortelkluit en de rand van de grotere pot vullen we met naar verhouding lichte aarde, b.v. door er iets meer scherp zand aan toe te voegen. Is de bovenste aardlaag van sommige potten door het gieten korstig geworden, of met groene aanslag overdekt, dan verwijderen wij deze laag en vervangen ze door verse, met flink zand vermengde bladaarde. Dit houdt de planten in de winter gezond.

Stekken doen we nu bij voorkeur niet meer, daar de beworteling in de herfst niet zo vlug plaats vindt en het gevaar groot is, dat de jonge plantjes in de winter bezwijken. Met ruilen van stekmateriaal wachten wij dus liever tot het volgend voorjaar, ook al, omdat we in de winter meestal met beperkte ruimte sukkelen. Een uitzondering maken we voor het geval een plant uit eigen collectie ziek mocht zijn of dreigt te verrotten. Dan nemen we tijdig een paar goede, gezonde stekken en zetten deze in een potje met lichte aarde, dus fijne bladaarde met tamelijk veel scherpzand vermengd.

Lidactussen (*Epiphyllum* of *Zygocactus*), die 'szomers liefst buiten staan, moeten half October naar binnen. Men geve ze direct de plaats, waar ze in de winter kunnen bloeien, bij voorkeur in de huiskamer voor een raam op het Oosten of Zuid-oosten. Voorlopig krijgen ze niet veel water, eerst wanneer de knopzetting heeft plaats gehad, mogen ze wat meer vocht hebben. Vóór het naar binnen brengen worden de potten eerst goed gereinigd waarna de planten zelf met een penseel of stijve veer worden afgeveegd, daarna wordt de bovenste aardlaag door verse aarde vervangen. Zo handelen we trouwens met alle planten voor ze binnen komen.

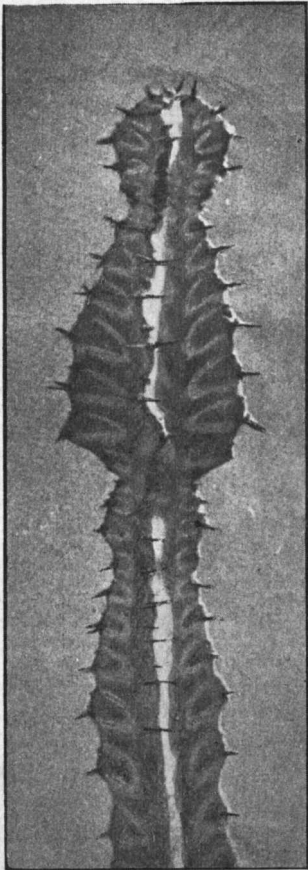
Phyllocactussen kunnen voorlopig nog buiten blijven, maar bij regenachtig weer houden we ze onder glas, daar ze thans iets meer droogte verlangen om de scheuten af te rijpen, wat knopvorming bevordert. Zo mogelijk mag de temperatuur ook iets worden opgevoerd, b.v. tot 10 gr. C.

Overigens gaan wij alle planten met opmerkzaamheid na met het oog op wolluis en ander ongedierte. Hoe zuiverder de planten gehouden worden, des te beter zullen ze door de winter komen.

Euphorbia pseudocactus Berger

door J. A. J a n s e

„S TAM vier-, zelfs vijfkantig, takken aan de basis dikwijls slechts driekantig, boven vierkantig, in „Jahrestriebeu“¹⁾ geled, de leden 10-17 cm. lang, aan de basis breder en naar boven slanker wordend,

aan de dikste gedeelten ca. 5½ cm. breed; zijden vlak gootvormig, later nog vlakker wordend, grondkleur grijsgroen, doch met U-vormige geel-groene booglijnen naar de kanten toe bijna geheel bedekt. Kanten golfvormig en weer gebogen, met doorlopende hoornband, stekelparen krachtig, ieder 10-12 mm. lang, eerst bruin, maar spoedig lichtgrijs wordend, ca. 15 m.m. verwijderd van elkaar. Areolen bijna in het midden tussen twee stekelparen” (Berger, Sukk. Euphorbien, p. 78 (1907).

Deze duidelijke beschrijving, die Alwin Berger reeds 40 jaren geleden van *E. pseudocactus* gaf, laat geen twijfel over, welke plant deze verdienstelijke auteur heeft bedoeld. Juist daarom is het onbegrijpelijk, dat wij deze soort nog zo dikwijls onder verkeerde benamingen in Nederlandse collecties aantreffen. Vooral met de uit Indië stammende *E. lactea* wordt zij blijkbaar vaak verward hoewel er toch zeer vele, ook voor de liefhebber gemakkelijk te herkennen verschilpunten zijn aan te wijzen.

E. lactea is in de eerste plaats een veel forse plant, die in haar vaderland tot een boom uitgroeit. De donkergroene grondkleur van de forse, zware takken is gedeeltelijk met een vuilwitte tekening bedekt, die meestal een enigszins grillig verloopende middel-

band met naar de kanten toe uitvloeiende strepen vertoont. Van regelmatig U-vormige booglijntjes is dus geen sprake. *E. pseudocactus* heeft een zeer regelmatige tekening, die wij bij geen enkele andere

¹⁾ Bergers term laat zich moeilijk met één woord vertalen; hij bedoelt er de stengelleden mede, die in één groeiperiode worden gevormd, bij het afnemen van de groei tegen de rusttijd wordt de tak dunner en vertoont later op die plaats een duidelijke insnoering.

soort aantreffen en wie de beide soorten ééns tezamen heeft gezien zal nimmer meer deze geheel verschillende planten verwarren. Misleidend is daarom de afbeelding die J a c o b s e n onder de naam van *E. pseudocactus* geeft in „Sukkulenten” in fig. 59. De jonge plant, die daar wordt afgebeeld is een typische, jonge *E. lactea* Haw., terwijl zijn fig. 55 juist *E. pseudocactus* is, en ten onrechte als onderschrift „*E. lactea*” voert. B e r g e r kende het vaderland van *E. pseudocactus* niet. Eerst in 1916 werden door P o l e E v a n s in Natal planten aangetroffen, welke later bleken tot deze soort te behoren. De juiste identificatie van deze planten zou echter eerst in 1938 plaats vinden, lezen we in de nieuwe Amerikaanse Euphorbia-monographie. Als vindplaatsen geeft D y e r op: W e e n e n D i s t r.; Muden Valley, ongeveer 12 mijlen van Greytown. ²⁾

Euphorbia pseudocactus is een zeer decoratieve plant voor onze collectie en groeit zeer gemakkelijk. Ze kan in haar vaderland ongeveer 1 m. hoog worden, doch in cultuur zijn de struikjes zelden hoger dan 50 cm. De Kew-Gardens hebben een flink exemplaar, dat echter in de volle grond van de grote succulentenkas is uitgeplant. B e r g e r schrijft dat ze langzaam groeit, doch mijn beide exemplaren groeien naar verhouding zeer behoorlijk en maken iedere zomer takken van 12-15 cm. lengte. Bloeiwijzen heb ik aan gekweekte exemplaren nog niet gezien.

„Uit de Cactuswereld”

In een der oudere nummers van het Journ. of S. African Bot. lazen wij, dat Prof. Dr. Selmar Schönland in Mei 1940 overleden is. Voor vrijwel elke succulenten-liefhebber heeft deze naam een bekende klank. Na aan de Universiteit te Kiel, waar A. Engler professor in de botanie was, gestudeerd en korten tijd te Oxford (Eng.) als curator gewerkt te hebben, werd Dr. Schönland in 1889 benoemd tot curator van het Albany Museum te Grahamstown (Z.-Afr.). Van 1910 tot 1926 was hij Directeur van dit instituut. Methodisch bouwde hij een zeer belangrijke verzameling Zuid-Afrikaanse planten op, welke ook vele specimina bevat door vroegere botanici verzameld (Burchell, Ecklon en Zeyher e.a.).

Veel moeite en volhardend werk heeft hij zich vooral getroost bij de bewerking der Crassulaceae, een zeer ingewikkelde plantenfamilie. Vele nieuwe species werden door hem beschreven en van vele andere werden de tot dusver onbekend gebleven vindplaatsen, bekend gemaakt. In 1929 verscheen „Materials for a critical Revision of the Crassulaceae”, een veel omvattend werk, voornamelijk het genus Crassula behandelende. Na een voorafgaande kleinere verhandeling publiceerde hij in 1915, tezamen met E. G. B a k e r een publicatie over het geslacht Cotyledon. Weliswaar werd sindsdien over dit onderwerp veel geschreven, maar deze publicatie neemt nog steeds een vooraanstaande plaats in. Het is vrijwel ondoenlijk in dit korte bericht het vele werk, dat Schönland verrichtte, op te sommen. Vermeld dient nog te worden, dat hij sinds tientallen jaren Aloë's verzamelde en deze in zijn tuin verder kweekte. Een aantal soorten heeft hij ook zelf beschreven. Dr. Schönland was lid van vele wetenschappelijke instellingen, onderhield een uitgebreide briefwisseling met vrienden in de gehele wereld.

* * *

²⁾ verg. The Succulent Euphorbiae, Vol. II (1941), p. 832-838.

De 18e October van het vorig jaar stierf te Colorado Springs (Am.) Dr. Charles H. Boissevain, oud 53 jaar, op succulentengebied bekend door zijn medewerking aan „Colorado Cacti”, internationaal bekend door zijn onderzoekingen op het gebied der tuberculose. Dr. Boissevain, geboren te Amsterdam en daar tot Doktor in de Medicijnen gepromoveerd, was in zijn prille jeugd al liefhebber van succulente planten. Na enkele jaren aan het Instituut Pasteur te Brussel te hebben gewerkt, vertrok hij in 1923 naar Amerika waar hij dra benoemd werd tot Directeur van het Laboratorium van de Coloradostichting voor tuberculose-onderzoek. „Colorado Cacti”, door Ch. H. Boissevain en Carol Davidson, is een geïllustreerd werkje, waarin alle in de staat Colorado voorkomende Cactaceae nauwkeurig worden beschreven. Het verscheen als bijlage in het Amerikaanse Cact. and Succ. Journal 1940.

In „Desert Plant Life” (Mei '47) vonden wij, van de hand van de Heer H. Jacobsen, een korte levensbeschouwing van Prof. M. Kurt Dinter, naar aanleiding van diens overlijden in Dec. 1945. De succulenteliefhebbers is Kurt Dinter vooral bekend als een autoriteit op het gebied der ultra-succulente Mesems; zijn naam is hecht verbonden aan die van Zuid-West-Afrika, dat hij gedurende zijn arbeidzaam leven grondig heeft doorvorst. Geboren in 1868 in Saksen, studeerde hij te Straatsburg en ging daarna als assistent naar de botanische tuinen te Dresden. Ook was hij korte tijd curator van de bekende tuin te La Mortala (Italië). In 1897 ging hij voor de eerste maal naar Zuid-Afrika om de zo interessante flora van dit land te bestuderen en planten te verzamelen, voornamelijk voor Prof. Schinz (Zürich) en Prof. Engler (Berlin-Dahlem). Behalve vele voorafgaande publicaties verschenen in 1914 zijn „*Neue und wenig bekannte Pflanzen Sw. Afrikas*”, dat ook vele goede illustraties bevat. Uit dit werk spreekt zijn grote belangstelling voor deze interessante, toen nog weinig bekende plantenwereld, zo rijk aan vele succulenten. De eerste wereldoorlog verraste hem gedurende zijn vacantie in het vaderland en het duurde tot 1922 eer hij weer naar Afrika vertrok. Het resultaat van een nieuwe onderzoekingstocht werd vastgelegd in „*Sukkulentenforschung I*”, 1922; de resultaten van een andere tocht, van 1923—'25, vinden we vermeld in „*Sukkulentenforschung II*”, 1928. Het is bekend, dat zijn levensgezellin, Mevr. Jutta Dinter (naar wie het geslacht Juttadinteria genoemd is) hem vrijwel steeds op zijn reizen vergezelde. Een van de meest succesvolle reizen maakte hij van '33—'35; dit laatste jaar was de flora, tengevolge van overvloedige regens, bijzonder weelderig, hetgeen de oorzaak was dat vele nog onbekende soorten verzameld werden. Toen hij 67 jaar oud was, keerde Dinter voor goed naar zijn vaderland terug. Vele planten verewuigen zijn naam, zo ook het geslacht Dinteranthus.

Bijna onafscheidelijk aan zijn naam is die van Prof. Schwantes verbonden, naar wie hij vele succulente planten zond, vooral Mesems, die door hen gezamenlijk werden bewerkt. In oude afleveringen van „Succulenta” (1923) vinden we vele van de in die tijd gevonden zeldzaamheden in artikelen door Prof. Schwantes vermeld.

Wij hebben in deze rubriek nog verzuimd op een van de beste tijdschriften op ons gebied melding te maken n.l. „Desert Plant Life”, het orgaan van enkele Amerikaanse „societies”, waarvan nu reeds de 19e jaargang verschijnt. „Desert”, zoals dit tijdschrift gewoonlijk kortweg genoemd wordt, verschijnt iedere maand, behalve in de zomermaanden Juli en Augustus, in een kleurige omslag met een keur van wetenswaardige artikelen; geen wonder met zo'n staf van vooraanstaande medewerkers. Hoewel ook de andere xerophytische planten in Desert (= woestijn) niet worden vergeten, nemen toch de „cactussen en andere succulente planten” de belangrijkste plaats in. Wij worden in dit tijdschrift ook op groter of kleiner tochten meegenomen naar de groeiplaatsen van de door ons bevoorrechte planten, hetzij naar Mexico, Californië, Namaqualand of het Richtersveld. Door zulke reisverhalen krijgen wij een betere indruk van de natuurlijke gesteldheid van

deze landstreken, wij leren de omstandigheden kennen, waaronder onze planten in hun natuurlijke omgeving voorkomen, waaruit vaak lering valt te trekken voor hun kweekwijze en wij breiden onze planten-geografische kennis uit.

„Desert” heeft bij ons altijd veel te weinig bekendheid genoten. De uitgeefster is Mrs. Ellen Rooksby, Postbox 68, Pasadena, Calif. U.S.A. Zoals al eerder bekend werd gemaakt kan men zich tot het verkrijgen van buitenlandse tijdschriften ook wenden tot onze secretaresse Mevr. Grullemans-van Berghem.

„The Club Library”. Onder deze titel komt in „Desert Plant Life” van Nov. '46 een artikel voor, waarin het een en ander wordt verteld over een clubje van niet meer dan 25 cactusliefhebbers, inwoners van Des Moines, Iowa. Een groter aantal wordt niet verlangd, want men wil alleen als leden aannemen zij, die werkelijk belangstelling voor het kweken van succulenten hebben getoond.

De clubleden bekostigen en onderhouden in de kassen van het gemeentepark een succulentenverzameling, hetgeen zeer op prijs wordt gesteld zowel door het bestuur van het park als door de bezoekers; zij organiseren tentoonstellingen in het park en hebben in korte tijd een waardevolle bibliotheek bijeengebracht, waarvan ook het tuinpersoneel gebruik mag maken. Dit alles kan niet anders dan door iedere succulentenliefhebber gewaardeerd en bewonderd worden. Maar de cactusclub in Des Moines verdient bovendien bijzondere waardering, bewondering en ook dankbaarheid van ons Hollanders, want dit kleine aantal liefhebbers heeft kleren bijeengebracht en gestuurd aan 500 Hollandse weeskinderen!

De schrijfster van het artikel, Virginia Wickliff vertelt, dat deze kinderen voor de oorlog kleine cactusplanten bezaten, welke door de Duitse bommen werden vernield. De kinderen hebben geschreven over hun belangstelling voor de club en bedankt voor het gezondene. De club hoopt, zodra de tijd daarvoor gekomen is, in staat te zijn om de kinderen weer opnieuw plezier in het kweken van succulenten bij te brengen. Onze hulde aan de cactusliefhebbers van Des Moines!

Van Mej. Mia C. Karsten ontvingen wij ons eerste, lang verbeide bericht. Haar reis naar Zuid-Afrika had, behoudens een paar dagen zeeziekte in de beruchte Golf van Biskaje, een prettig verloop. Sinds April is zij „botanical demonstrator” aan het Rhodes University College te Grahamstown. Geen gemakkelijke taak; de colleges worden in de Engelse taal gegeven (Grahamstown en Rhodes zijn zéér Engels) en sinds haar studietijd had Mej. Karsten zich maar weinig met de eigenlijke botanie bezig gehouden. Maar zij is al vrij goed ingewerkt, tot tevredenheid van alle betrokken partijen. Wij hadden niet anders verwacht. Mej. Karsten meent, dat het juister ware geweest, indien wij deze rubriek „Uit de succulentenwereld” hadden genoemd. Dit mogen trouwens ook andere liefhebbers hebben gedacht. Zeker, juister ware het wel geweest, maar vindt U „Cactuswereld” niet vlotter? Het klinkt ook wat minder wetenschappelijk en spreekt daarom zo gemakkelijk tot de verbeelding van een ieder.

Natuurlijk vormen de succulenten een zeer belangrijk onderdeel van het schrijven van Mej. Karsten en daar dit alle leden wel zal interesseren, volgt hier hetgeen zij daarover o.m. schreef:

„..... maar Woensdagavond ga ik met vakantie. Ik zal dan voor 'n 14 dagen mijn intrek nemen op een holiday-farm in de Karroo nabij Cradock (een nachtje reizen van hier, dat is niet zo ver!). Ik hoop daar wat te botaniseren en te fotograferen [wij hier wachten de resultaten met spanning af!] en verder aan de vertaling in het Engels van mijn boekje over de oude Compagnies-tuin te werken. Wat de succulenten betreft, is de Oostelijke Kaapprovincie niet het land van de ultra-succulente Mesembryae; Lithops- en

Conophytumsoorten zal men hier vergeefs zoeken. In de omgeving van Grahamstown komt wel *Faucaria tigrina* voor, maar die soort wordt niet tot de z.g. „mimicries” gerekend. In de Karroo bij Cradock zal ik waarschijnlijk wel interessante *Euphorbia*-soorten tegenkomen. Op een enige weken geleden met de studenten ondernomen ecologische excursie, die onder leiding stond van een plantkundige van de Botanical Survey, kwamen we ook aan een stuk Karrooland en daar vond ik *Euphorbia meloformis* in haar natuurlijke omgeving! Het is merkwaardig zoals die plant in natuurstaat groeit, n.l. voor een groot deel in de grond verborgen. Zonder hulp van een daarvoor geëigend werktuig (het beste is een hamer en beitel of een klein houweel) is het niet mogelijk om de plant, welke een penwortel heeft, onbeschadigd uit de harde, steenachtige grond te werken. Met een zakmes krijg je het plantenlichaam er wel uit, maar met afgesneden wortel. *Euph. pugniformis* en *Euph. gorgonis* die ook tot de vegetatie van het Albany-district behoren, kruipen nog verder in de bodem weg! Ik heb deze soorten op tochten hier in de buurt van Grahamstown in het veld gezien; ze groeien vrijwel tot aan de afgeknotte top in de grond begraven. Wanneer men geen erg heeft in deze groeiwijze, loopt men gewoon over zulk een exemplaar heen. De top met de eigenaardige, wrachtige podarieën is ongeveer gelijk met het grondoppervlak. Ik kom stellig nog in de gelegenheid foto's van deze interessante succulenten in hun habitat te maken.”

De brief, gedateerd enige dagen later, vervolgt: „Op een wandeling dichtbij de stad kwam ik in een waar succulentenparadijs terecht: Gowie's Kloof. Het wemelde er van *Crassula*'s, *Cotyledons*, *Euphorbia*'s, Aloë's, struikachtige *Mesems*; vond er prachtige exemplaren van *Haw. Reinwardtii*!

Van de niet-succulente planten welke ik op diverse excursies tegenkwam, wil ik hier noemen: *Agapanthus*, *Streptocarpus*, *Lobelia*'s (o.a. *L. Erinus*, in Holland wèlbekend), *Nemesia*'s, *Bulbine*'s, *Morea*'s. Een van de allermerkwaardigste verschijningen is *Oldenburgia arbuscula*, een tot houtige struiken uitgroeïende Composiet, met grote, leerachtige, donkergroene bladeren, die aan de onderkant met een dik vilt overtrokken zijn, ook de stengels en knoppen tonen een eendere wollige beharing. De planten prijkten nog met uitgebloeide bloeihoofden, die nog alleszins decoratief waren, *Oldenburgia arbuscula* groeit op heuvelhellingen en typisch genoeg enkel daar, waar de rots aan de oppervlakte komt (op „outcrops of rock”). Op enige afstand kun je de groepjes *Oldenburgia* op de hellingen al duidelijk onderscheiden; ze zijn niet minder karakteristiek in het landschapsbeeld dan de Aloë's. Van Aloë's gesproken, ik zag op mijn reis van Kaapstad hiernaartoe op de berghellingen honderden Aloë-planten! Jammer genoeg was het niet het bloeiseizoen. Wat moet dat een schouwspel zijn wanneer al die planten met gloeiend rode of gele bloemtrossen zijn getooid! Het was een lange reis van Kaapstad naar de Oostelijke Provincie; des Zondags om 4 uur in de middag vertrokken, was ik eerst Woensdagochtend vroeg in Grahamstown. Maar het was een verre van vervelende treinreis; de prachtige landschappen (Montagu Pass bijv. is overweldigend mooi!) en de interessante planten zorgden voor de nodige emotie. De trein reed soms zo dicht langs de rotswand (aan de andere kant een steile afgrond!), dat men de planten haast kon grijpen! De Westelijke Provincie is rijk aan *Erica*'s. En wat zijn daar een fraai bloeiende soorten onder.

Het landschapsbeeld hier in het Oosten is zeer verschillend van dat van de Westelijke Kaap. Maar het is zeer bekoorlijk en tegelijk groots. De vergezichten die je op sommige punten hebt, zijn moeilijk met een pen te beschrijven. Een oneindig uitgestrekt heuvelig landschap met bergreeksen op de achtergrond.....”

Tot zover Mej. Karsten. Wanneer het soms haar bedoeling was ons jaloers te maken, dan is haar dat volkomen gelukt! Maar toch hebben we in gedachten even méégeleefd en het heeft er ons naar doen verlangen weer spoedig van haar te mogen horen.

Verenigingsnieuws

KORT VERSLAG DER ALGEMENE VERGADERING

De op Zaterdag 21 Juni j.l. in een der zalen van Hotel Lion d'Or te Haarlem gehouden Alg. Verg. werd bijgewoond door 5 leden van het Hoofdbestuur en 27 leden der Vereniging.

In zijn openingswoord memoreerde de Voorzitter, de heer A. F. H. Buining de fusie, bracht dank aan de afd. Haarlem voor de gastvrijheid, besprak het maandblad en richtte zich met enige woorden tot de redacteur, de heer A. J. A. Uitewaal voor de goede zorgen welke hij aan het orgaan besteedt.

De Voorzitter eindigde zijn inleiding met het voorstel het volgend jaar inplaats van de Alg. Verg., een Congres te houden bijv. op Vrijdag en Zaterdag, waarop dan naast de Alg. Verg. enige excursies en lezingen gehouden kunnen worden. Vervolgens werden de notulen der fusievergadering goedgekeurd.

De Voorzitter gaf hierna, bij afwezigheid van de penningmeester van het Hoofdbestuur, een overzicht van de financiële toestand der Vereniging.

Ingekomen waren drie voorstellen.

Afd. Amersfoort stelt voor aan het Huish. Regl. een nieuw art. 27 bis toe te voegen, luidende: Abonnés op het maandblad wonende in het territoire ener afdeling die niet als lid dier afdeling wenschen toe te treden, betalen een verhoogd bedrag als abonnementsgeld, vast te stellen door het Hoofdbestuur.

Op dit voorstel werd afwijzend beschikt. Leden, die in een plaats wonen waar een afdeling gevestigd is, zijn automatisch lid van die afdeling. Bovendien kent de Vereniging geen abonnés op het blad, doch alleen leden van de Vereniging, die het maandblad toegezonden krijgen.

De afd. Den Haag heeft twee voorstellen.

1. Het woord „Vetplanten” in de naam der Vereniging te wijzigen in „Succulenten”, zodat deze naam dus wordt: Nederlandse Vereniging van Liefhebbers van Cactussen en andere Succulenten „Succulenta”. Dit voorstel werd afgewezen.
2. Art. 17 van het Huish. Regl. ter vergadering te bespreken, teneinde een wijziging onder de ogen te zien van het daarin genoemde aantal stemmen door een kring uit te brengen.

Na een uitvoerige discussie wordt ook over dit voorstel afwijzend beschikt. Wel zal het Hoofdbestuur de mogelijkheid onder de ogen zien, het voortbestaan ener afdeling te continueren ook als het ledental tijdelijk zou dalen beneden het vastgestelde minimum van 10 leden.

Het voorlopig Hoofdbestuur wordt nu in zijn geheel benoemd. Een rooster van aftreding zal door het Hoofdbestuur worden vastgesteld.

De contributie voor het volgend jaar wordt wederom vastgesteld op f 4,— en op deze basis wordt een begroting voor 1948 opgemaakt.

Voor de vaststelling plaats der volgende Alg. Verg., dat dan een Congres zal worden, wordt de afdeling Den Haag aangewezen.

Bij de rondvraag wordt het Hoofdbestuur door de Vergadering verzocht over te gaan tot de uitgave van een ledenlijst, zo mogelijk reeds door toevoeging in het volgend nummer.

De Voorzitter sloot hierna de vergadering met een woord van dank aan de leden voor hun aanwezigheid. Dit was het einde van een zeer geanimeerde vergadering, welke een bijzonder vlot verloop had.

De afdeling Haarlem organiseerde des morgens een excursie naar de Stads-kwekerij en zorgde voor een zeer bezienwaardige tentoonstelling op de vergadering. Uit de succulentenzameling van Dr. de Boer waren een groot aantal mesemzaailingen aanwezig, die verkocht werden ten bate van het cliché-fonds.

J. GRULLEMANS-VAN BERGHEM, secretaresse.

Nog juist voor het verschijnen van dit nummer kan ik melding maken van een bezoek aan Engeland, mogelijk gemaakt door de gastvrijheid van enkele van onze Engelse vrienden. Het bezoek gold natuurlijk ook de Kew-Gardens (Herbarium en Bibliotheek), de bekende verzameling in Manchester, alsmede verschillende andere grotere en kleinere collecties. Ook had ik het genoegen een vergadering bij te wonen van elk der beide Engelse verenigingen van succulentent-liefhebbers. Mij werd opgedragen de beste wensen voor onze vereniging en de hartelijke groeten aan alle Nederlandse liefhebbers over te brengen. Van dit bezoek, alsmede van een bezoek van onze vriend Janse aan het Zuiden, hopen wij later nog nader te berichten. Onze Engelse vrienden van deze plaats nogmaals hartelijk dank!

REDACTEUR

Mutaties Ledenlijst

NIEUWE LEDEN

W. van Dijk, Julianalaan 66, Overveen.

J. W. Dodson, 2012 St. Francis Way, San Carlos, Calif. U.S.A.

H. E. Dorssman, Neptunusstraat 52, Scheveningen.

F. de Jongh, Jos. Nellenslei 4, Deurne, België.

Mrs. E. Shurly, 7 Deacons Hill Road, Elstree, Herts, England.

Ruil- en Verkoopaanbiedingen

De volgende werken van G. D. Duursma te koop gevraagd: „Onze cactussen”; „Onze Vetplanten”; „Succulenten in Beeld en Woord”. Aanbiedingen aan A. J. A. Uitewaa1, Alex. Boersstraat 25 huis, Amsterdam.

Leden van Succulenta, die Rockanje bezoeken, worden uitgenodigd de Cactuskwekerij van F. Hoogvliet te bezichtigen. Behalve des Zondags bestaat daarvoor iedere dag gelegenheid. Zij, die planten of stekken willen ruilen, worden verzocht per brief op te geven, welke soorten zij wensen te ruilen. De kwekerij is vijf minuten van de hoofdweg gelegen, Torenweg 5.

GEZAMENLIJKE BESTELLING VAN HET BOEKWERK „LITHOPS”

In Sept. a.s. zal het reeds lang aangekondigde werk „Lithops”, door Professor G. C. Nel, te Stellenbosch verschijnen.

Het boek bevat 178 bldz. tekst, 60 gekleurde platen en 120 foto's; de beschrijvingen zijn in het Engels en in het Zuid-Afrikaans. De prijs bedraagt 5 guineas, d.i. naar de tegenwoordige koers f 67.40. Degenen, die dit boek wensen te bezitten, worden verzocht, zulks p.o. te willen berichten aan Dr. H. W. de Boer, Molenweg 3, Haren (Gr.); ook degenen, die zulks reeds deden, in de veronderstelling dat de prijs (zoals Prof. Nel eerst mededeelde) \pm f 50.— zou bedragen, worden verzocht hun bestelling te willen herhalen.

Aangeraden is de bestelling (zonder verdere mededelingen) als volgt te willen doen: Ondergetekende (naam en adres) wenst te ontvangen 1 exemplaar van het werk Lithops door prof. Nel, tegen de prijs van 5 guineas.

Speciale aanbieding!

20 succulenten voor **f 12,50**

waaronder ultra-succulente Mesems, Rebutia's, Lobivia's en Crassula's — Prima gezonde planten — Franco per post

J. KROON Cactuskweker — Voorschoten

DONKLAAN 17

A. ASHER & Co., Herengracht 386, Amsterdam-C

SPECIALITEIT
DIER- EN PLANTKUNDE

Wij verzoeken de leden, die toezending van onze catalogus op prijs stellen, ons hun naam en adres te willen opgeven

Antiquariaat
voor *Biologische Wetenschappen*